

ת"פ 53583/12/18 - מדינת ישראל נגד שADI נאצ'ר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 18-12-53583 מדינת ישראל נ' נאצ'ר(עוצר)
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
שADI נאצ'ר (עוצר)
הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מעין דואק
ב"כ הנאשם עו"ד עבד אבו עאמר
הנאשם - על ידי שב"ס

הכרעת דין

האישום

1. כתוב האישום מייחס לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ג-1977.

תיאור העובדות הוא כי ביום 18.12.18, בעת שהייתה הנאשם אסיר בכלא מעשייהו, התבקש על ידי מפקדת האגף רב כלאי רינת מצא (להלן: רינת) לעמוד לצורכי ספירת האסירים. הנאשם שבאותה עת אכל, סירב לבקשתה לעמוד, ועל כן ביקשה רינת מהסוחר שחר (להלן: שחר) להוציאו להמתנה, ויצאה מן התא. מיד ובסמוך, ביקש שחר מן הנאשם לצאת, אך הנאשם סירב, הרים צלחת וזרק אותה לפח. הנאשם החל לאזרץ חפצי תוך שהוא מאיים: "מה היא חושבת לעצמה... אני עייף אותה... היא לא יודעת מי זה שADI, אני ישם לה מטען ויעיף אותה באוויר". שחר והסוחר שבו ביקשו מהנאשם לצאת מן התא, אך הוא סירב והחל לצעקן ולנוגף בידיו, והם נאלכו להשתמש בגז פלפל על מנת לאזקו.

2. הנאשם כפר בעובדות וטען כי היה בבדיקה בזמן האוכל, רינת ביקשה ממנו לעמוד והוא אפילו לא הגיע,

עמוד 1

אלא הסביר שהוא נמצא באוכל וזהו מנהגו לא לענות בזמן האוכל. בהמשך, סוחר אחר ניסה להוציאו מהטא באזוקים, התעוור וויכוח והוא הותקף בגז פלפל, אך לא היו איוםים כלל.

מסד הריאות

3. מטעם התביעה העידו הסוחרים שטיפלו באירוע, וכן מספר אסירים שנכחו בתא או בסביבתו באותה עת. מטעם הנאשם הוא והסוחר ואאל סלאח שזומן על ידו.

4. ב"כ הנאשם הקדיש מאמץ רב לחקירה העדים בעניין טענת הנאשם לפיה הסוחרים נקטו כלפי אלימות. ואולם, עלה שוב ושוב כי ככל שכך אירע, הרי הדבר התרחש, אף לשיטתו, לאחר השלב שבו נאמרו דברי האイומ המיויחסים לו, כך שאין לכך רלוונטיות ממשית. בנוסף, האיר ב"כ הנאשם בחקירה אודוט נהלי הכלא בעניין ספירת האסירים, אופן ההתנהלות בפועל, משך זמני הספרה, וכו' וכו', אך גם לכך לא הייתה הצדקה, שכן הנתונים הללו אינם רלוונטיים כלל לסוגיות האיומים המיויחסים לנายน. למעשה, עובדות האישום והראיות להוכחתן הן מוקדמות ביותר, בעוד שמעטפת החקירה הממושכת לא סיעה להכרעה.

5. בעיצומה של פרשת ההוראה, עטרה התביעה לתקן כתוב האישום על דרך של הוספה 3 סורה שב"ס העדים מטעמה, זאת על מנת שייעדו בעניין טענות הנאשם לפיהן נהגו כלפי בעליהם. לבקשה זו התנגד ב"כ הנאשם בתוקף, והואודיע כי היה בכונתו לזמן את הסוחרים הללו כדי הגנה, לפיקר לא יסכים לשינוי המאוחר מטעם התביעה. בעקבות עמדת ב"כ הנאשם, ולמרות שבהתאם לדין הנוגג הייתה עומדת לו הזכות לחקירה נגדית של עדים אלה בכל מקרה (בhaiotם עדים "תביעתיים" במהותם), דחיתה את עתירת התביעה המאוחרת. ואולם בהמשך, ובניגוד להודעתו, נמנע ב"כ הנאשם מלזמן מי מבין שלושת הסוחרים לעדות, והთוצאה היא כי בסופו של יומם גרטסתם כלל לא מונחת לפני, בעטו של הנאשם. ב"כ התביעה הביעה בסיכון הסתיגות מהתנהלות הנאשם בעניין זה, אשר מנעה ממנו את האפשרות להוכיח כי הסוחרים התנהלו כדין בעת הוצאה הנאשם מן התא. לאחר בוחנה, אני סבורה כי לצד הבעיתיות שבניסו להofspta עדים בשלב מאוחר, גם ההגנה התנהלה באופן שאינו נקי מקרים. עם זאת, אין בכלל אלה כדי להשפיע על ההכרעה, בשל העדר רלוונטיות של הנסיבות בשלב המאוחר, שעה שלכל הדעות עוסק הנאשם במעשה הנายน קודם לכן.

6. לאחר בוחנת הריאות, אני מוצאת כי התביעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר, ולהלן מציג את מארג הריאות.

ראיות התביעה

7. **רינת העידה** כי בעת שדרשה מה הנאשם כי יעמוד לספרה, השיב לה באופן מזולזול ولكن הורתה להוציאו מתאו, לבירור של עבירות המשמעת. בהמשך, כשהיתה במשרד הסמל, נכנס שחרר ודיווח לה כי הנאשם אמר: "אני עיף

לה מטען שיעיף אותה", ועל כך דיווחה לkidzinet המודיעין. לפי עדותה, לאחר הדיווח שב שחר לתאו של הנאשם להוציאו, ואז התפתח שם עימות עם הנאשם שבמהלכו היה צורך להפעיל גז פלפל (עמ' 20 ש' 30). עוד הסבירה כי לא נכחhta בתא בעת שהוציאו ממש את הנאשם لكن לא שמעה את האIOS במו אזינה, אלא מפני שחר. כשנתבקשה להתייחס לטענת הנאשם לפיה נהוג אצלם לא לענות ולא לעמוד בזמן האוכל, השיבה כי נמלי הכלא ידועים היטב, וה הנאשם יידע היטב את מועד הספרה. כמו כן, אישרה כי השתתפה בהוצאה שני אסירים אחרים מהתא, והכנסתם לתא אחר, בעקבות היטב גז הפלפל. גם את הוצאת הנאשם ראתה, כשהוא מלאו על ידי שני סוחרים. לדבריה, לא ראתה שגררו אותו, אך הנאשם לא התלווה אל הסוחרים ברצון, لكن הובילו אותו (עמ' 24 ש' 23-28).

ב"כ הנאשם חקר את רינת ממושכות אודוט התחנהות שהיא מול הנאשם בשלב בו שב שחר לתאו על מנת להוציאו לבירור בעקבות האIOS. לכל השאלות השיבה כי לא הייתה בתא אלא שמעה על ההתרחשות מפני האחרים.

8. **kidzinet המודיעין בכלא מעשינו, קארן אלמליח** העידה כי רינת התקשרה אליה ומסרה אודוט אסיר המסרב לעמוד לספרה, בטענה שהוא כעת אוכל. לאחר 10 דקות לערכ, התקשרה שוב ומסרה כי שחר דיווח לה שהאסיר התבטה באופן מסוים. לדבריה, רינת העבירה את הטלפון לשחר ששוחח עמה, ודיווח לה כי הנאשם סירב לאروم את חפציו, ואמר: "את לא יודעת מי זה שאדוי נאצץ, אני עיף אותו, אני אשם לך מטען" (עמ' 28 ש' 22-28). אלמליח הבירהה כי נאמר לה שהאים נאמר באזני שחר, וכךון אל רינת.

9. **הסוחר שחר גנץ** העיד כי נכח יחד עם רינת בעת שנכנסה לתאו של הנאשם וביקשה שייעמוד לספרה והוא סירב. בהמשך, נכח בתא בעת שהנאשם התעכבר ואים כלפי רינת, באמרו: "אני עיף אותה", או "אני עיף אותה באוואר". גנץ העיד כי לא הבין את כוונת הנאשם, וחשב שאולי התכוון שיעיף את רינת מהאגף (עמ' 31 ש' 13-15). לדבריו, הנאשם הוסיף ואמר: "היא לא יודעת מי זה שאדוי נאצץ אני עיף אותה באוואר אני אשם לה מטען אני עיף אותה באוואר" (עמ' 32 ש' 3). בהמשך עדותו תיאר כי מיד עם שמיית האIOS, נתק מגע, סגר את דלת התא, והלך אל רינת לדוח על מה ששמע. לאחר מכן, היה עליו להוציא את הנאשם מן התא לפני הוראת רינת, لكن ביקש ממנו להושיט את ידיו לאיזוק, אך הנאשם סירב, והחל להתקרב לעברו. גנץ ביקש ממנו לעצור ולהירגע אך הוא סירב. בשלב זה, גנץ חש מאדים, لكن הוציא גז אישי וריסס לעברו. במקביל, סוחר אחר הפעיל לחץ מצוקה, וכוכח נסף הגיע.

10. **וצ'יסלב לופט**, שהיה שותפו של הנאשם לתא כאסיר בעת האירוע, העיד כי בעת ספירת הצהרים, הגיעו רינת לתא וביקשה מכלום לעמוד לספרה. הנאשם הייתה במצב ארוחתו בתא, סירב לעמוד כפי שעשו כולם, והחל וויכוח. רינת יצאתה מן התא, והורתה להוציא את הנאשם. לדבריו, הנאשם התעכבר וצעק שיעיף את רינת מהאגף, וכן: "אני אראה לה מי זה שאדוי" (עמ' 49 ש' 1). את הדברים אמר "לאוואר", כיוון שהוא לא נכחhta. לאחר מכן, הורו לו לצאת את הוא סירב לאיזוקה והוא הפעיל גז פלפל.

ב"כ הנאשם חקר את לופט בעניין התחנהות הסוחרים כלפי הנאשם בשלב שאחורי דברי האIOS, עת הופיע נגדו כוח, והפעיל גז הפלפל. ואולם, כאמור לעיל, אין לכך רלוונטיות ממשית, שכן אין זה מעוניינו לברר את אופן התחנהות הסוחרים בשלב המאוחר, אלא לעילנו להתמקד בשלב המוקדם שבו נתען כי הנאשם איים כלפי רינת.

11. **אלכסי ג'ה**, שהוא אף הוא שותפו של הנאשם לῃורע, העיד כי רינת ביקשה מהנאשם למקום לספירה והוא סירב שכן היה באמצע האוכל. כמו כן, אמר כי לדעתו לא הייתה הצדקה להתקשות רינת, ולא נהוג להקים אסיר באמצע ארכחה, שכן לדעתו היה עליה לכבדו ולהימנע מכך. לדעתו, הנאשם התעכבר באופן מוצדק, והוא עצמו היה מתעכבר אילו היה במקומו. עם זאת, לדבריו רינת אמרה לנאים שעליו לעמוד למשך דקה בלבד, והוא עמד בסירובו. עוד נשאל האם הנאשם אמר כי יעשה משהו לרינת, והשיב: "מה, שישים لها מטען (כמו מטען של טלפון)??" (עמ' 57 ש' 32). בהמשך עדותו, אישר כי בחקירתו מסר שהנאשם אמר: "מי היא חושבת שהיא, אני אראה לה מה זה, אני אשים לה מטען", אך טען כי כיום אינו זכר מה נאמר באירוע ומה בדיקת הוא מסר בחקירתו, והוסיף: "סבירamente עצבני הוא לא חשב מה הוא מדבר, הוא מדבר שטויות... הוא פשוט היה עצובני ודייבר..." (עמ' 59 ש' 13). לופט אמר עצובני הוא לא חשב מה הוא מדבר, הוא מדבר שטויות... הוא פשוט היה עצובני ודייבר... (עמ' 59 ש' 13). לופט טען כי הנאשם אמר "טען" (מי' בפתח רג) ולא "טען", וכן טען: "אני זכר שהיה צחוק בגל זה, שאנשים שבחו שזה מטען והוא אמר מטען". בעקבות טענות זו, הוכרז עד עין, אך דבק בטענותיו לפיה הנאשם אמר שישים לרינת "טען" (מי' בפתח) ואין לו מושג מדוע אמר זאת. בהמשך, הוצאה לפניו גרסת הנאשם שלא אישר כל אמירה בעניין מטען או מטען, בניגוד לגרסתו שלו. لكن השיב: "יכול להיות, זה מה ששמעתי" (עמ' 62 ש' 8), אך לאחר מכן סירב להתחייב על מה שמסר בחקירה, וטען כי יכול להיות ששיקר בחקירה ו"הכל יכול להיות" (עמ' 62 ש' 16-8).

בחקירה הנגדית נשאל לופט האם יתכן שהיתה אי הבנה בין ובין הנאשם בעניין דבריו בונגאע ל"טען", והשיב כי הוא כלל לא שמע את המילה "טען" מפי הנאשם, אלא מהחוקר (עמ' 64 ש' 22). בהמשך לכך, נשאל אף הוא בעניין התנהלות הסוחרים בשלב המאוחר של האירוע, לרבות השימוש בגז הפלפל, אך בקשר לא היה כדי לתמוך לבירור האשמה.

12. **ויטאלי מולוקוב**, שהוא אסיר בעת האירוע, הגיע עדות מטעם התביעה, אך טען כי כלל לא מסר גרסה בחקירה אלא חתם על דף ריק, והודיע כי ישמר על זכות השתייקה. נוכחות קיומה של הוועדה סדרורה מפי בחומר החקירה, הוכרז בבקשת התביעה עד עין, אך גם לאחר מכן, עמד על טענותיו.

בחקירה הנגדית, אישר מולוקוב את גרסת הנאשם לפיה רינת התקשה להעמידו לספירה למרות שהיא בשעת הארכחה, והתפתח האירוע המתויר. כמו כן אישר כי לא שמע את הנאשם אומר שישים מטען לרינת (עמ' 70 ש' 24). לפי עדותו, הסוחרים הוציאו את הנאשם מן התא "בהשללה", וגררו אותו כשמכנסיו מופשלים והתחזונים גלוים, לאורך כל האגן.

בחקירה החזרת, נשאל שוב על ידי ב"כ התביעה, מדוע הוא חוזר בו מדבריו בחקירה לפיהם הנאשם אמר כלפי רינת, כי עיף אותה באוויר ושים לה מטען, והשיב כי הוא שומר על זכות השתייקה (עמ' 71 ש' 12-16).

13. **אנדרי מצ'ס**, שהוא אף הוא שותפו של הנאשם לῃורע, העיד כי הנאשם סירב לעמוד לספירה, התפרק על הסוהרתו, קיליל אותה, ובסופו של דבר הופעל גז פלפל (עמ' 75 ש' 18). שנשאל מה היה בבדיקה תוכן הדברים שאמר הנאשם, השיב כי אינו זכר בבדיקה "קלילות", כל מיני דברים, זה היה מזמן ואני לא זכר, משה בקשר לקילילות, שהוא להריגה של המנהלת, שהוא צזה... הוא אמר שנהורג, שהוא באיזומים, שנהורג, ועוד... בעצם היו איזומים

לכיוון המנהלת... הדיבור היה בינה לבינו שהוא אמר... אני לא זכר בדיוק, מי את בכלל שניי עומד בפנייך, אני לא עומד, אם היה לי מטען חבלה התייחס מכך לרכב, משה זהה..." (עמ' 76 ש' 22-6). בהמשך, מושען זכרונו, העיד מצס כי הנאשם אמר: "אני אשים בכלל מטען חבלה ואუיף אותה באויר ... היה לא יודעת מי זהה שאדוי, אני אשים לה מטען אני אעיף אותה באויר מה היא חושבת את עצמה" (עמ' 78 ש' 22-27).

בחקירה הנגדית נשאל מצס אודות התנהלות רינת, ושלל את הטענה לפיה נהגה בקשיחות חריגה מול הנאשם. כמו כן, העיד כי היה ביקשה ופה כי הנאשם עומד למספרה, אך הוא סירב (עמ' 80 ש' 14), והתפתח העימות. כשעומת עם העובדה שבניגוד לדבריו רינת כלל לא נכחתה בתא בעת האיים, השיב כי העיד מה שהוא זוכר (עמ' 83). עוד העיד כי את גרסתו מסר אצל קצין המודיעין שחקר את המקרה, ובענין זה, נשאל באricsות מופלגת בשאלת האם מסר גרסה אצל חוקר המשטרה או אצל קצין המודיעין, אך לא מצאתי כי היה בעניין זה כדי לתרום לבירור האשמה. בהמשך, נשאל באricsות לגבי התנהלות הסוחרים בשלב המאוחר, והשימוש בכוח שנעשה, לרבות הריסוס בגז פלפל, אך השיב שוב ושוב כי איננו זוכר (עמ' 89).

14. **חוקר המשטרה איציק אבישר**, העיד אודות פעולות חקירה שונות שביצע. לפי עדותו, בדק ומצא כי לא היו מצלמות אבטחה באגף בעת האירוע (ת/5). כמו כן, גבה את הודעות האסירים שנכחו באירוע, ואלה הוגשوا באמצעותו מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות, כדלהלן:

הוגשה הودעת אנדרי מצס (ת/4), בה מסר כי הנאשם התעכבר על דרישת רינת כי יובא אליה בשל סיורבו לעמוד למספרה, ואמר ליד הסורה: "היא לא יודעת מי זהה שאדוי, אני אראה לה מי זהה שאדוי, אני אשים לה מטען יעיף אותה באויר, מי היא חושבת את עצמה".

הוגשה הודעת מוטקוב (ת/3), בה מסר כי הנאשם סירב לאיזוק ואמר לסורה: "היא לא יודעת מי אני. אני אשים לה מטען יעיף אותה באויר, מי היא בכלל, מי היא חושבת שהיא".

עוד הוגשה הודעת אלכסי ג'ה (ת/2), בה מסר כי הנאשם סירב לאיזוק לאחר סיורבו לעמוד למספרה, ואמר: "אתה לא שם עלי איזיקים. מי היא חושבת את עצמה אני אראה לה מה זה אני אשים לה מטען היא מי זהה שאדוי (כך במקור ר.ג.)".

ראיות ההגנה

15. **הנאשם** העיד כי החל לאכול בתא, עת נכנסה רינת ובקשה לעמוד למספרה. כל האסירים נעמדו, אך הוא לא ענה לה והמשיך לאכול, כיוון שאף אחד לא מפריע לאסיר לאכול. כשהתפתחו ויכוח בין רינת, המשיך בסירובו לעמוד, ודרש ממנו להפסיק אליו נירות להגשת בג"ץ. בתגובה, היא הורתה להוציאו לאגף המסתנות, ויצאה מהתא. הסוחר דרש ממנו להוציא ידים לאיזוק כדי להוציאו, אך הוא סירב ורצה לסיים אריזת חפציו. לפטען, ריסס אותו הסוחר

בגז פלפל, שהתרפז בכל החדר. לדבריו, החל להקיא ולשוטף את פניו, ואז באו סוחרים והחלו למשור אותו באכזריות: "משכוט אוטי כמו האכזריות שלהם מול חברים שלי בתא, מחוץ לתא והמכנסיים של הוי ברצפה. ומוכות התחלו يعني חיה זורקה על הרצפה והתחלו להגיד יאללה תקום בעיותם שלהם אמרתי להם אני לא יכול לעמוד, לךו אוטי כמו שך של איגרוף מחוץ לאגף .. רצחו אוטי בדם קור. يعني רצחתי גם ירשת גם אמרתי לו בערבית הרבייך לי ובכח ורץ להתلون עלי. לkerjaו אוטי לרופאה לטפל בי, שמו אוטי בטור המתנה עם כל הכאבם, בא הקצין האדון סובח שאני בקשר שיגיע לכאן וננתן לי סטירה מכל הלב שלו על הצואר שלי ואמר לי אתה מאיים על מפקחת האגף ואנחנו נשבר לך את הראש, באיזומים שלו. רצח לשבר ליאת הראש" (עמ' 102 ש' 23). הנאשם הכחיש כי אמר דבריו איום כנطען. כשהנשאלא אודות העובדה שחבריו מעמידים שאמנם איהם, השיב: "החברים שבאו להעיד עלי הדריכו אותם מה להגיד עלי ומה הם השתחררו בגין שאין יוושב על התקיק הזה שלי אומרים עלי שאין איימתי עלייה" (עמ' 103 ש' 7).

בחקירה הנגדית הנאשם אישר כי יחסיו עם יתר האסירים בתא היו חברים, והוא הופתע מудויותיהם, لكن הוא סבור כי הם הודרכו כיצד להעיד. כשהנשאלא האם התעכban, עמד על טענותיו כי היה רגוע כפי שהוא תמיד (עמ' 105 ש' 21). בעניין צלחת האוכל בה השתמש, טען כי הניח אותה על השולחן, והכחיש שהשליך אותה לפחות, בניגוד למה שאמר בחקרתו במשטרה (עמ' 106 ש' 5). לאחר מכן, נתן את הסבריו לכך שהאסירים העידו נגדו: "אני אמרתי לך קודם כל שמה השב"ס לוקחים האסיר כמו לגושחקים בזכותו, כל בן אדם אין לו כוח, מושכים אותו לצדדים, ואומרים לו תשמע לנו ויכולם לתת לך שלישי, חופש, לעוזר לך, רק תהיה בצדנו... יש הצד של השב"ס ויש הצד של האסירים בלבד, לא אכפת להם ממערכת שב"ס" (עמ' 107 ש' 5-2). עוד הוסיף: "אני לא בן מחפש פשע, אני רוצה לסייע את המשerer המאסר שלי בכבוד, אני לא מחפש בעיות עם השב"ס הם נפלו עלי, הם תפרו לי את התקיק הזה בשביב שלא השתמש בגז לידים שלי, נשאר לי פה שניים אני רוצה לסייע. אדון שחר בשביב שהוא הפיל עלי את התקיק למה הוא השתמש במידיע האכזריות שלו נגיד רוצה להחזיר, הנקמה שלו בשביבי. רוצה להחזיר נקמה נגיד בשביבי" (עמ' 107 ש' 28). הנאשם אישר כי סירב להוציא ידיו לסוחר לאיזוק (עמ' 109 ש' 10), אך הכחיש שהרמים ידיהם לעבר הסוחר, כמו כן, שבותיאר כי הסוחרים הוציאו מהטא באלימות.

16. מטעם התביעה הוגשה הודעת הנאשם (ת/1), בה מסר כי התעוור וויכוח עם רינת, שבו הוא סירב לעמוד לסתירה. לאחר שיצאה מן התא, החל לאזרז את חפציו, ואילו הסוחר אמר לו "יאלה תזרז", צעק עלי וריסס גז פלפל בלי סיבה. בהמשך החקירה אישר כי השליך את צלחתו לאשפה במהלך הוויוכות, אך הכחיש את האיום.

17. **הסוחר וואל סאלח** הובא עדות מטעם הנאשם, ונשאלא אודות האלימות שהופעלה כלפיו. לפי עדותו, אינו זוכר את המקרה בשל חלוף הזמן ומעבר בין תפקידיים. העד אישר כי נחקר בין האירוע באזהרה, בחשד לאלימות כלפי הנאשם, אך לא נפתח נגדו הליך כלשהו. כמו כן, אמר כי כל מה שמסר בדו"ח חות בסמוך לאחר האירוע, היהאמת. בתוך כך, אישר שיתכן כי הנאשם הוצאה בכוח, אך שלא כל אלימות לשם, וטען כי הוא מתנהל בתפקידו באופן ערכני ומתודע לאחריותו לשולם האסירים.

סיכום ומסקנות

18. אין מחלוקת על כך שדברי האיום המיויחסים לנאשם נאמרו בנסיבות הסוחר שחר גנץ, וכוכנו כלפי רינת שלא נכחה במקום באותה עת. בכך אין כדי למעט מפליליות המעשה, שהרי עבירות האיום מותגבת גם מקום בו

נאמרו דברים בכונה להפחיד או להקניט, שלא בנסיבות יעד האIOS (רע"פ 2038/04 למ' נ' מד'י (4.1.06); ע"פ 88/88 ליכטמן נ' מד'י (6.9.89)). במלילם אחרות, בעניינו עשויה עברית האIOSים להתגבש, בין אם הנאשם איים על שחר בפגיעה ברינת, ובין אם איים על רינת באמצעות שחר.

19. עליה כי דברי האIOS נקלטו באזניו של הסוחר שחר, והוא מיהר לדוח אודוטיהם לרינת, אשר מצדה דיווחה ל��ינת המודיעין. מדברי שלושת אנשי שב"ס אלה, עליה כי הנאשם איים כלפי רינת, שי"ראה לה מה זה, מי זה שадי", "יעוף אותה באוויר", ו"ישים לה מיטען". בכך הדבר, רינת ו��ינת המודיעין לא שמעו את האIOS באזניה, אלא הועבר אליהן דיווח אודוטוי. למעשה, עדותן אודות תוכן האIOS מהווים עדות מפני השמועה, אך יש לה ערך לגבי עצם אמרת הדברים מפני שחר, באופן המחזק את עדותם שלו.

20. עדותו של שחר מוחזקת בעדותות 4 אסירים שנכחו בתא בעת האירוע:

לופט העיד כי הנאשם איים שיעיף את רינת מהאגף, וכן אמר "אני אראה לה מי זה שאדי".

מצ'ס העיד כי הנאשם איים שיעיף את רינת באוויר, וישים לה מיטען, ובעדותו חזר על תוכן האIOS אודוטוי מסר בחקירותו במשטרה.

ג'ה אישר כי התרחש עימות בתא, אך טען שהנתן אמר שישים לרינת מיטען (מ' בפתח) ולא מיטען. ואולם, אני מעדיפה את גרסתו בהודעתו שהוגשה מכוח סעיף 10א', בה מסר במפורש כי הנאשם איים כלפי רינת. אצ"ן כי אמנם המילה "מיטען" שנרשמה בהודעתו, אינה מונקדת, אך על פי הקשר הדברים ניתן ללמידה בבירור כי לשון האIOS כללה את המילה "מיטען". אין כל פשר או היגיון בעדותו לפיה הנאשם אמר שישים לרינת מיטען (של טלפון), ועדותו בעניין זה נשמעה כניסיון נואל להתחמק מהגינוי הדברים, כפי שנמסרו על ידו בחקירותו, וכפי שעלו מעדויות אחרות.

מולקוב סייר למסור עדות סדרה בעניין האIOS, וגם בעניינו אני מעדיפה את הגרסה שמסר בחקירותו, בעוד זכרונו טרי, שם אמר במפורש כי הנאשם איים כלפי רינת במילויים: "היא לא יודעת מי אני. אני אשים לה מיטען יעיף אותה באוויר, מי היא בכלל, מי היא חושבת שהיא".

ענינו הראות, כל ארבעת האסירים תיארו בחקירתם במשטרה /או בעדותם, כי הנאשם איים כלפי רינת, בנוסח דברים שככל את שאיפתו "להראות לה", את רצונו "להעיף אותה", ואת עניין הנחתה "מיטען". כמו כן, עליה כי נוסח דברי האIOS עליה מפיהם של ג'ה, מולקוב ומ'ץ בחקירתם במשטרה, מיזמתם, ובכך יש כדי ללמד על אונתניות עדותם.

21. עדויות אנשי שב"ס ועדויות (או אמרות) האסירים נארגות זו בזו ומשתלבות היטב לכל מסכת הגיונית ומשכנית, המשקפת את דברי הנאשם בעת האירוע.

.22. למול העדויות הללו, עומדת הכחשת הנאשם לבדה. הנאשם אישר כי התרחש עימות סוער בין ובין הסוחרים, אך התכחש לאמירת דבריו האIOS. בעדותו לא מצאתי פשר לכך שכל יתר העדים מייחסים לו את האIOS, לרבות חברי לתא. בהקשר זה, חשוב להזכיר כי הנאשם אישר שיחסיו עם יתר האיסירים היו טובים, لكن קשה להשתכנע שהחלהתו להפלילו לשווה. טענותו, לפיה הם הודרכו להפלילו תמורה טובות הנאה, הופרחה לחיל האלים בועלמא, ולא הוכחה.

.23. כאמור לעיל, הנאשם בחר למקד את הגנתו ואת חקירות העדים בטענותו להתנהלות אכזרית של סוהר שב"ס כלפיו. אני מוצאת כי אין כל רלוונטיות לטענות אלה, לענייננו. ראשית, איני סבורה כי הוכחה שננקטה אלימות שלא לצורך, בשים לב לסייעו של הנאשם למלא אחר הוראות הסוחרים. שנית, אני מוצאת כי צודקת התביעה לחילוטין בטענותה כי בכל מקרה, האלימות הנטענת יכולה להתרחש רק לאחר אמירת דבריו האIOS ויש לראותה במנוטק מהם, לפיכך אין באותה אלימות נטענת כדי להצדיק אמירת דבריו אIOS כלפי רינט, קודם לכן.

.24. סיכומו של דבר - אני קובעת שהוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם איים כלפי רינט, כמפורט בכתב האישום.

לפיכך, אני מרשים את הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"ב, 09 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים.